

РЕШЕНИЕ

№ 6102

гр. София, 24.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 18.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5037** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.121,ал.1 от Закона за държавния служител /ЗДСл/ във връзка с чл.107а от ЗДСл..
Образувано е по жалба на Й. Е. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица], срещу ЗАПОВЕД №ЧР-П-33 от 16.05.2022г. на Министъра на икономиката и индустрията/М./, с която е прекратено служебното правоотношение за длъжността „Директор“ на Дирекция „В. политика“ към М. по чл.107а от Закона за държавния служител /ЗДСл/, както и срещу ЗАПОВЕД ЧР-П-34 от 16.05.2022г. за прекратяване на вътрешното съвместителство за длъжността „главен секретар“.
По изложените в жалбата съображения за материална незаконосъобразност –се моли да се отменят оспорените актове. Визира се, че за да се прекрати правоотношението на основание посочената норма на чл.107а от ЗДСл. - следва да има писмено съгласие на Т. по отправеното му предложение. Видно от последното №94-Й-24 от 16.05.2022г., връчено в 15,30ч.- Т. не е изразил съгласие като е посочил ръкописно, че има 7-дневен срок по закона, за да го приеме. Съответно е поискал допълнително аргументи за причините. Изрично несъгласие и съответно неприемане е изразил с имейл от 18.05.2022г., в който е отразил, че на 17.05.2022г. е бил унижен от охраната като не е допуснат до работа. Последвал е имейл от 19.05.22г., в който лицето отново е напомнило за ситуацията, както и че при опит да депозира болничен лист – му е била връчена оформената служебна книжка по прекратеното правоотношение за длъжността. Отрича заповедта за прекратяване да му е връчвана и се съмнява с начина на оформянето на връчването й евентуано със свидетели при отказ. С оглед на

изложеното моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и заедно с адв.Я. –поддържат жалбата и молят за уважаването ѝ. Претендират заплата на адвокатски хонорар от 1300лв. по договор за правна помощ на л.59.Представят се писмени бележки.

Ответната страна –чрез юрк.С., оспорва жалбата и моли като неоснователна да се отхвърли. Прави възражение за прекомерност на разноските на оспорващия.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ - НАМИРА ЗА УСТАНОВЕНО СЛЕДНОТО:

Жалбата е от адресат на акта, по отношение на който последният е неблагоприятен, в срок от 27.05.2022г. при връчване от 16.05.2022г., което е отбелязано на акта на л.39. Не се възприемат доводите на оспорващия, че няма надлежно връчване. Начина на връчване е при отказ, удостоверен със двама свидетели- Ем.Я. и Т.Г.. Доказателствената тежест на страните за направените от тях твърдения е указана, поради което, ако не е имало връчване пред свидетели с отказ, жалбоподателят е следвало да го докаже. Последвалите действия -имейли, болнични листове, насочват към знание за тази заповед от датата, на която е удостоверено връчването ѝ. От друга страна – по отношение на срока за оспорване – последното е ирелевантно дали има връчване от 16.05.2022г., тъй като жалбата е в срок по отношение на тази дата.

Във връзка с гореизложеното от фактическа страна, следва да се съобрази, че страните не спорят по отношение на фактите, които са следните:

Със заповед ЧР-Н-01 от 07.01.2022г. /л.22/ Т. е назначен на длъжността „Директор“ на Дирекция „В. политика“ към М. за заместване на Д. Н..

Със заповед на л.36 ЧР-И-16 от 01.03.2022г. Т. е преназначен на длъжността Директор в Дирекция "Вътрешноикономическа политика", специализирана администрация, за заместване на Д. Н..

Със заповед на л.28 №ЧР-И—02 от 10.01.2022г. Т. е определен да замества гл.секретар Вл.Т. за срок не по-дълъг от 6-месеца.

Със заповед №ЧР-Н-13 от 31.01.2022г. е определено, считано от 01.02.22г. Т. да изпълнява по вътрешно съвместителство длъжността „главен секретар“, до назначаването на титуляр, но не по –дълго от 6 месеца или до 31.07.2022г..

Не е спорно, че с предложение №94-Й-24 от 16.05.22г. на л.18 министърът е отправил към Т. предложение по чл.107а от ЗДСл. за прекратяване на служебното правоотношение, считано от 17.май 2022г., срещу обезщетение в размер на 4-кратния размер на последната основна заплата, което предложение е получено на 16 май в 15,30ч..

Върху същото ръкописно Т. е отразил, че по закон има 7-дневен срок, в който ще се произнесе като е помолил за допълнително аргументи във връзка с отравеното му предложение.

На 16.05.2022г. е издадена заповед №ЧР-П-33 /л.9/, с която е прекратено служебното правоотношение с Т., считано от 17.05.2022г., както и е издадена заповед №ЧР-П-34 от 16.05.22г., с която е прекратено и вътрешното съвместителство /л.10/ за длъжността „главен секретар“.

На 18.05.2022г. от Т. до М. е отправен имейл /л.11/, че не приема предложението, в който имейл изнася данни, че на 17.05.22г. не е допуснат до работа.

На 19.05.2022г. от Т. е изпратен друг имейл, с молба предходния му да бъде регистриран в АИС /л.12/.

На 19.05.2022г. на л.16 е имейл от Т. до М. е посочено, че преди започване на

работния ден на 19.05.2022г. се е опитал да представи болничен лист и му е била връчена служебната книжка, без в досието да я има заповедта за прекратяване, поради което е помолил да му се връчи.

На л.18 е болничен лист /БЛ/ от 17.05. до 18.05.2022г. с диагноза „други увреждания на нервната система“, както и БЛ за отпуск от 19.05. до 20.05.2022г. на л.19 със същата диагноза.

Представена е служебна книжка на л.14 и сл., видно от която правоотношението е прекратено, считано от 17.05.2022г..

Не е спорно, което е видно и от платежно нареждане, че размерът на 4-кратното обезщетение е преведен на Т. от 19.05.2022г.- л.13, като във връзка с гореизложеното е на л.20 искане от 26.05.2022г. от Т. до "Банка ДСК" да бъде възстановен на М. превода. От същата дата е и имейл до М. от Т. да посочат банкова сметка –л.21.

Сумата от Т. обратно е преведена в М. на 27.05.22г.- л.68.

Във връзка с посоченото в заповед №ЧР-П-33, издадена на основание по чл.107а от Закона за държавния служител /ЗДСл/- на ответника с определение №4575 от 08.06.2022г. е разяснена доказателствената тежест вкл. и в съдебно заседание повторно на 18.10.2022г. за наличието на изрично приемане на предложението – както се констатира, че няма.

Освен заповед ЧР-П от 16.05.2022г. за прекратяване на сл.правоотношение е постановена и ЗАПОВЕД ЧР-П-34 от 16.05.2022г. за прекратяване на вътрешното съвместителство за длъжността „главен секретар“.

ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Оспорените заповеди са валиден административен акт- постановени са от органа по назначаването –министъра на ИИ, както и в производството не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Не е спазена обаче материално-правната норма, посочена като основание за прекратяване на правоотношение в първата заповед– чл.107а от ЗДСл. Същата изисква предложението от 16.05.2022г. на М. да бъде прието писмено. В действителност в закона е визиран срок от 7-дни, като доколкото се касае за предложение – органът може да маркира и по-кратък срок –конкретно същият може да се приеме, че е до края на работния ден на 16.05.22г.. Това е така, защото видно от предложението, се предлага правоотношението да бъде прекратено, считано от 17.05.22г.. Без оглед на това до кога е крайния срок за приемането на предложението –същото не е прието. Приемането означава наличие на волеизявление за това от лицето, до което е отправено предложението. То следва да е безусловно и писмено. Не представлява приемане отбелязването върху предложението в смисъла, че ще си помисли и следва да има допълнителни аргументи. Не представлява приемане каквито и да е последващи действия като тези на органа по изплащане на обезщетението, тъй като видно от ал.2 на чл.107а ЗДСл–същото се изплаща, ако длъжавният служител приеме. Безспорно е, че липсва приемане от Т. на предложението в срока, който министърът е определил, както и след това в крайно възможния срок от 7 дни, съгласно нормата. Нещо повече в този срок има изрично несъгласие. От друга страна доколкото чл.107, ал.1 пр.посл. от ЗДСл. разписва, че ако служителят не се произнесе писмено по предложението в 7-дневен срок, смята се, че то не е прието, то не може и да има хипотеза на мълчаливо приемане. За да е изпълнен състава на чл.107а от ЗДСл трябва освен конкретно предложение да има и писмено приемане на същото, поради което липсата му прави заповедта за прекратяване на правоотношение

на посоченото основание –незаконосъобразна. Нормата е озаглавена "Прекратяване на служебното правоотношение по инициатива на органа по назначаването срещу уговорено обезщетение", но се установява само наличието на инициатива, предложение, но не и завършващия елемент - писменото приемане. Законодателят не е поставил изискването за писмено предложение, но с оглед гаранцията на правата на служителя и липсата на спорове по въпроса- изисква именно писмено приемане, каквото няма.

Нормата е приложима с посочения фактически състав както за правоотношения по ЗДСл без определен срок, така и за такива, каквото е процесното, доколкото е видно, че назначаването на Т. е по заместване на мястото на Д. Н.. Няма данни преди това да е прекратено правоотношение, поради завръщането на титуляра, за да се касае за нищожен административен акт, предмет на спора.

Незаконосъобразна е и втората заповед за прекратяване на вътрешното съвместителство, тъй като след като не е прекратено основното правоотношение правомерно, не може да се постанови и последващия акт във връзка със съвместителството.

Съдът намира, че двете заповеди освен материално незаконосъобразни –са постановени и в нарушение целта на закона. Целта на закона е правоотношението между органа по назначаването и държавния служител да се прекрати безспорно, цивилизовано и културно, със взаимно постигнато съгласие за изплащането на обезщетението от 4 заплати /конкретно/ като компенсация. Липсата на съгласие и едностранното налагане на посочената хипотеза – навеждат аргументи за наличието на друга, незаконно регламентирана цел.

С оглед изложеното – жалбата е основателна и следва да се уважи като се отменят оспорените заповеди и се уважи претенцията за разноски. Същите по договор за правна защита са платени напълно в размер на 1300лв./л.59/ и не са прекомерни. Видно от Наредба 1/2004г. за адвокатските възнаграждения по чл.8, ал.3 –по административни дела без материален интерес /извън тези посочени по ал.2/ минималното възнаграждение е 500лв.. Платеният адвокатски хонорар дори за оспорването на един акт -е под три пъти минималното възнаграждение, за да се приеме, че може да е прекомерен съобразно делото и съответно да се намали, ако има основанията за това. Следва да се има предвид, че същият е изплатен на 15.07.2022г. и касае не само оспорването на заповедите, които са две, но и предявяване на претенция за обезщетение, по която делото с протоколно определение от 12.09.22г. е прекратено пред настоящия състав, за да се докладва да образуване на ново производство пред АССГ. Следователно посочения адв.хонорар касае 3 производства, поради което в никакъв случай не е може да се приеме, че е прекомерен като разноска при оспорването на двата акта в настоящето производство. **ВОДИМ СЪДЪТ**

РЕШИ:

По жалба на Й. Е. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица],
ОТМЕНЯ като материално незаконосъобразни ЗАПОВЕД №ЧР-П-33 от 16.05.2022г. на Министъра на икономиката и индустрията/М./, с която е прекратено служебното правоотношение на Т. за длъжността „Директор“ на Дирекция „В. политика“ към М. по чл.107а от Закона за държавния служител /ЗДСл/, както и
ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД ЧР-П-34 от 16.05.2022г. за прекратяване на вътрешното съвместителство за длъжността „Главен секретар“.
ОСЪЖДА Министерство на икономиката и индустрията да заплати на Й. Е. Т. ЕГН

[ЕГН] от [населено място] [улица]- разноси по делото за адвокатско възнаграждение в размер на 1300лв..

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок с касационна жалба чрез АССГ пред ВАС, от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия: